

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปล่อย

ENTER

ทดลองอ่าน

คนนั้นซะ

放开那个女巫

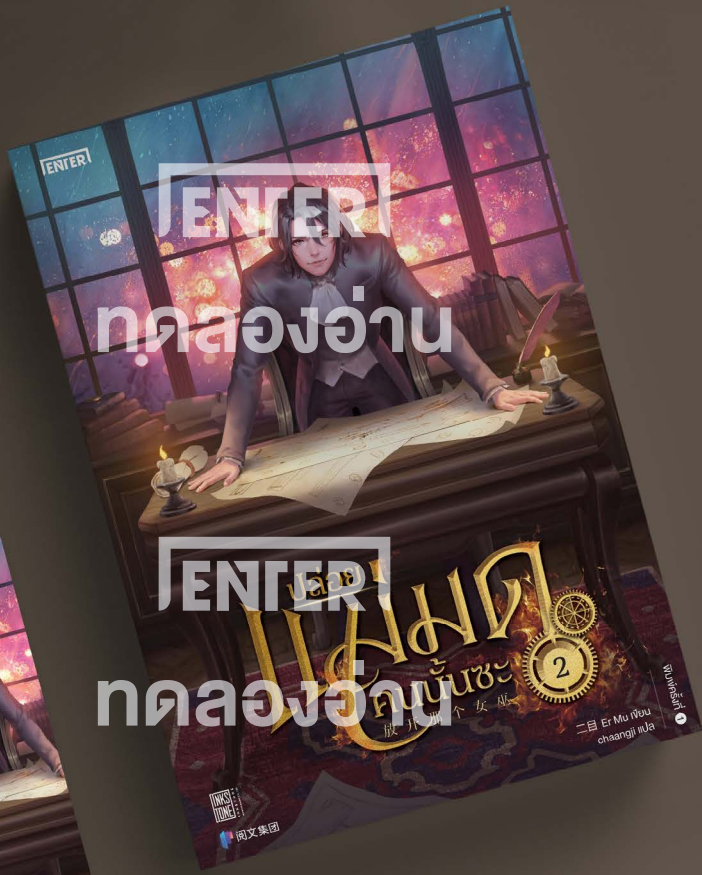
2

阅文集团

二目 Er Mu יעיח
chaangji ๒๒๔

พิมพ์ครั้งที่ 1

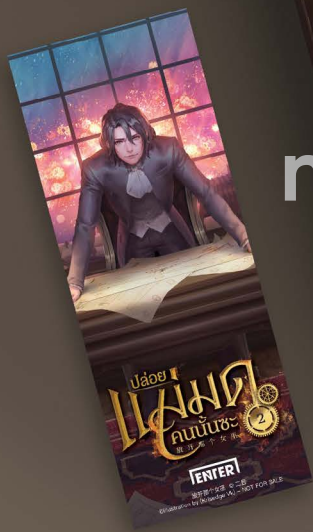

FENTER

ทดลองอ่าน

FENTER

ทดลองอ่าน

FENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ดูท่าแล้ว แนวคิดและสิ่งประดิษฐ์ข้ามยุคของเจ้าชายลำดับที่สี่จะเปลี่ยนชีวิตของชาวเมืองชายแดนไปไม่น้อย ในระยะเวลาสั้นๆ เขาสามารถเพิ่มผลผลิตในเมืองแร่ ขยายการค้ากับเมืองข้างเคียง และตั้งกองกำลังป้องกันการรุกรานของสัตว์อสูรในช่วงเดือนแห่งปีศาจ ทำให้ชาวเมืองสามารถตั้งถิ่นฐานเดิมและมีกินอิ่มท้องทุกมื้อ

อย่างไรก็ตามนี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น หนทางพัฒนาเมืองที่โรแลนด์ วาดฝันไว้ยังอีกยาวไกล และเพื่อการนั้นเขาต้องรวบรวมคนและแม่มดมาอยู่ใต้การดูแลให้ได้มากที่สุด แม้จะผิดหวังจากการถูกสมาคมแม่มดปฏิเสธในเล่มก่อน แต่สิ่งที่โรแลนด์ค้นพบในเล่มนี้จะช่วยดึงดูดให้แม่มดมารวมกลุ่มกันที่เมืองชายแดนได้อย่างแน่นอน

แล้วพลังของแม่มดกลุ่มใหม่นี้จะส่งผลต่อแผนการของโรแลนด์อย่างไร การเดินทางแสวงหาความสงบสุขนิรันดร์ของสมาคมแม่มดจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ 'ภูเขาศักดิ์สิทธิ์' ในคัมภีร์นั้นตั้งอยู่ที่ใด จุดมุ่งหมายแอบแฝงภายใต้การเคลื่อนไหวของศาสนจักรคืออะไร ผลประโยชน์จากการช่วงชิงอำนาจระหว่างราชาวิมเบิลตันที่สี่และราชินีเคลียร์ริเวอร์จะตกอยู่ที่ฝ่ายไหน ขอเชิญทุกท่านมาร่วมค้นหาคำตอบของปริศนาเหล่านี้ไปด้วยกัน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ฆาตกรรม การล่วงละเมิดเด็ก
และการล่วงละเมิดทางเพศอย่างอ้อมๆ
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ๋อรั่มู ชื่อจริงคือเฉิน รู่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ๋อรั่มูเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ๋อรั่มูไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

'ใช่แล้ว กองกำลังลงทัณฑ์แห่งพระเจ้ามีแต่จะนำความวิบัติมาสู่พวกเรา'
'จงหยุดยั้งนางเสีย มีเพียงเจ้าเท่านั้นที่ทำได้'

ตอนที่ 72

ราชการในเมืองหลวง

ทอริฟิโค วิมเบิลตันนั่งอยู่บนบัลลังก์ในมือถือคทาทับทิม กวาดตามอง
ขุนนางใหญ่แต่ละคนในห้องพระโรง

นี่ละความรู้สึกลึกซึ้งที่ต้องการ เขาคิด ไม่ใช่ นั่งเบียดอยู่ที่เมืองวาเลนเซีย
คอยต่อรองเรื่องผลประโยชน์เล็กๆ น้อยๆ กับพวกพ่อค้าไปเรื่อย

เขาเคาะคทา ดำคทาทองคำบริสุทธิ์กระทบพื้นหินอ่อนราววัช
ส่งเสียงดังฟังชัด เมื่อเห็นสายตาของทุกคนพุ่งมาที่ตัวเองจึงพยักหน้า
แล้วเอ่ย "เริ่มได้"

"กราบทูลใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท กระหม่อมมีเรื่องสำคัญรายงาน
พะยะค่ะ" คนแรกที่พูดคือเซอร์เวย์มัท สมญานาม 'อัศวินใจเหล็ก'
ผู้รับผิดชอบดูแลความมั่นคงของเมืองหลวง

"ว่ามา"

"พวกเราสามารถหยุดล่าแม่ मदชั่วควราวได้หรือไม่พะยะค่ะ
ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ระยะนี้การล่าแม่ मदรุนแรงขึ้นทุกที เมื่อวานนี้
กระหม่อมได้ยินว่าพวกบุตรสาวของชาวเมืองที่ถูกจับตัวมาขังอยู่ในคุก
ถูกข่มเหงและเสียชีวิตไปหนึ่งคน ต่อมาถึงพิสูจนีได้ว่าพวกนางไม่ใช่แม่ मद

8 ปล่อยแม่มดคนนั้นละ 2

ยามนี้ชาวเมืองเขตนอกอยู่กันอย่างหวาดผวา ขึ้นยังเป็นเช่นนี้ต่อไป กระหม่อมเกรงว่าจะเกิดการอพยพครั้งใหญ่พะยะค่ะ"

ทอว์พีคฆมวดคิ้ว การล่าแม่มดเป็นคำสั่งของเขาเอง เพราะจนบัดนี้เขาก็ยังหาสาเหตุการเสียชีวิตของวิมเบิลตันที่สามไม่ได้ จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่เชื่อว่าเสด็จพ่อจะฆ่าตัวตายเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รอยยิ้มประหลาดในช่วงเวลาสุดท้ายของเสด็จพอนั้นน่าขนลุกขนพองมาก บนมือของเสด็จพ่อสวมศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าที่ทรงพลังที่สุดทางศาสนจักรก็ยืนยันแล้วว่าหिनก่อนนั้นไม่ได้ถูกสับเปลี่ยนหรือเสื่อมอำนาจแต่อย่างใด ทว่าหลักฐานเท่านี้ยังไม่เพียงพอจะบอกว่าแม่มดไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

เพราะหากพูดถึงเรื่องราวแปลกประหลาดแล้ว คงไม่มีใครขึ้นชื่อลือชาไปกว่าสตรีเสื้อมทรามพวกนั้น

เขาเลื่อนสายตาไปที่แลงลีย์ซึ่งเป็นทั้งผู้นำการล่าแม่มดและเซียวเล็บของเขา ฝ่ายหลังรีบลุกขึ้นอธิบาย "กราบทูลใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทที่เคารพ เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเพียงอุบัติเหตุเท่านั้น กระหม่อมได้ลงโทษผู้เกี่ยวข้องไปแล้วพะยะค่ะ ทั้งพัศดี ผู้คุม ทหารยาม ทุกคนถูกเขียนลิบครึ่งและปรับเงินอีกยี่สิบห้าเหรียญเงินพะยะค่ะ"

"หนึ่งคนตาย สามคนถูกทรมานอย่างโหดร้าย แต่พวกคนชั่วกลับถูกเขียนเพียงไม่กี่ครั้งและปรับเงินแค่นั้นหรือ" เซอร์เวย์มัทพูดอย่างเย็นชา "อีกอย่างใครให้อำนาจในการพิพากษาตัดสินแก่เจ้า องคมนตรีมาร์ควิสวิกหรือว่าเจ้ากรมตุลาการเปาโล"

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท! ในสถานการณ์ไม่ปกติกระหม่อมจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนการทำงาน" แลงลีย์คุกเข่าหนึ่งข้างโอดครวญ "หากมองข้ามเหตุขัดข้องเล็กๆ น้อยๆ ไป ปฏิบัติการครั้งนี้ก็ถือว่าประสบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวง พวกเราจับแม่มดที่ซ่อนตัวในเมืองหลวงได้อย่างต่ำ

สืบห้าคน ตอนนี้งำลังอยู่ระหว่างการทรมาน อีกไม่นานคงรู้ว่าพวกนางกับเสด็จพ่อของใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท...ไม่ๆ กระทบอวมหมายถึงพวกนางวางแผนร้ายอะไรไว้หรือไม่พะยะค่ะ"

ทอว์พิศคลั่งตาใสเขา เจ้าจิ้งนี่เกือบจะหลุดแผนของเขาออกมาแล้ว แม้ขุนนางที่อยู่ในห้องพระโรงส่วนใหญ่จะพอรู้จักจุดประสงค์ที่แท้จริงของการเคลื่อนไหวครั้งนี้อยู่แล้ว แต่วิธีบอกกล่าวต่อหน้าสาธารณชนก็ยังคงเป็น 'เจ้าชายกุลอนเป็นคนสังหารพระราชินี' ข้อนี้จะเป็นอื่นไปไม่ได้เด็ดขาด

"แม่มดสืบห้าคนหรือ" อัศวินใจเหล็กหัวเราะอย่างเหยียดหยัน "ดีนี่ ที่แท้เมืองหลวงก็กลายเป็นกองบัญชาการของแม่มดไปแล้ว เมื่อหลายปีก่อนศาสนจักรปิดป่าตะวันตกล่ายังเจอแม่มดแค่หกคนเท่านั้น ดูท่าแล้วสุนัขรับใช้ของเจ้าจะเก่งกว่ากองกำลังพิพากษาของศาสนจักรเสียอีก"

"ท่าน...!"

"พอที!" ทอว์พิศขัดขึ้นพลางคิดในใจอย่างหงุดหงิด แลงสัยเป็นคนโง่ สมุนของแลงสัยก็ยอมเป็นคนโง่เช่นเดียวกัน

หากไม่ใช่เพราะตอนขึ้นครองราชย์ใหม่ๆ ไม่มีใครให้ใช้งานล่ะก็ เขาไม่มีทางเลือกตำแหน่งคนโง่พวกนี้ขึ้นมาหรอก ต่อให้อยากสร้างผลงานเพียงใดก็ไม่ควรใช้วิธีจับคนสงเดซเช่นนี้ น่ากลัวว่าในสืบห้าคนที่ว่าส่วนใหญ่จะเป็นเหมือนบุตรสาวชาวเมืองที่เคราะห์ร้ายพวกนั้นเสียมากกว่า เขาไม่อยากจะให้ศาสนจักรเข้ามายุ่งยามมากนัก แต่เวลานี้ดูเหมือนจะไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว

"เจ้าไปเชิญบาทหลวงฟิลลิปส์มายืนยันตัวตนของคนสืบห้าคนนี้ พักเรื่องการทรมานไว้ก่อน ต่อไปจับใครได้ก็ต้องให้บาทหลวงรับรองเท่านั้น! แล้วถ้าข้ายังได้ยินว่าเจ้าคุมคนของตัวเองไม่ได้อีก ข้าจะ

จับเจ้าโยนแม่น้ำให้ปลากิน!"

"เอ่อ...พะยะค่ะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท"

"รีบไปจัดการเสียสิ!"

หลังไล่แฉ่งลี้ภัยออกไปจากห้องพระโรงแล้ว ทอว์พิดก็หันมาหา เจ้ากรมคลัง "หากคนเหล่านี้มีใครถูกปรับปรับา รวมถึงสามคนก่อนหน้านี้ด้วย ให้จ่ายค่าชดเชยให้พวกนางคนละสองเหรียญทอง ส่วนคนที่ตายในคุกนั้นก็จ่ายให้ครอบครัวนาง...เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเหรียญ"

"น้อมรับพระบัญชาพะยะค่ะ" เจ้ากรมคลังพยักหน้า

"ขอบพระทัยได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทที่ทรงเมตตา" เซอร์เวย์มัทก็ถวายเป็นคมเช่นกัน

"เรื่องต่อไป" ทอว์พิดพ่นลมหายใจ เมื่อเห็นขุนนางข้างล่างเงียบสนิทก็พูดต่อ "ในเมื่อไม่มีใครพูด เช่นนั้นข้าพูดเอง พระราชโองการเรียกตัวกลับถูกส่งไปเดือนกว่าแล้ว ทว่ายังไม่มีใครกลับเมืองหลวง แม้แต่คนเดียว ไหนเจ้าว่ามาซี สถานการณ์ตอนนี้เป็นเช่นไร"

เซอร์บริลเลียนด์ เจ้ากรมการทูตสมญานาม 'ร่มกันฝน' เป็นคนที่ทอว์พิดเลือกถาม เขามาจากตระกูลพลินี ดำรงตำแหน่งนี้มานานถึงสามสิบปี ผมของเขาสี่ขวบมเทา ใบหน้าแก่ชรา ดูใกล้จะลงใจเต็มที

เขากระแอมว่า "กราบทูลได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท พระชนิษฐาที่สามของพระองค์ การ์เซีย วิมเบิลตันยังไม่ทรงตอบรับใดๆ กลับมา ส่วนพระอนุชาที่สี่ของพระองค์ โรแลนด์ วิมเบิลตันทรงตอบจดหมายกลับมาแล้ว ในจดหมายบอกว่าหลังจากสิ้นสุดเดือนแห่งปีศาจ รอให้ประชาชนของเจ้าชายปลอดภัยดีแล้ว อาจจะได้กลับเมืองหลวงพะยะค่ะ แต่ว่า..."

"แต่อะไร"

"ทางนั้นเจ้าหน้าที่ของจดหมายถึงได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทโดยใช้คำว่า"

เจ้าชาย ไม่ใช่ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทหรือพระราชาพะยะคะ"

ทอว์ฟิคหัวเราะเสียงเย็นขณะคิดว่ายังคงโง่เขลาเหมือนเดิมไม่มีผิด
น้องชายผู้ดักดานของข้า หากเจ้ากลับมาและยอมรับอำนาจราชาของข้า
แต่โดยดี ข้ายังจะหาทางไปดีๆ ให้เจ้าได้อยู่อย่างสุขสบาย แต่หากเจ้า
ไม่กลับมาก็เตรียมตัวทรมานตอนตายได้เลย คุณเอาเถิดว่าเจ้าทำอะไรอยู่
ละล้าละลังตัดสินใจไม่ได้สักทาง อยากรกลับมา แต่ก็ไม่อยากจะยอมแพ้
อย่างนั้นหรือ มัวเล่นการมจะได้ประโยชน์อันใด

"ปล่อยเขาไปเถอะ" ทอว์ฟิคโบกมือ "แล้วน้องห้าเล่า"

"ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท...เจ้าหญิง...ทรงหายตัวไปพะยะคะ"

"อะไรนะ หายตัวไปหมายความว่าอย่างไร"

"เจ้าหญิงทรงรับปากทูตที่กระหม่อมส่งไปแล้วพะยะคะ แต่
หนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้นก็ทรงหายตัวไปจากปราสาท นอกจากนี้
มหาดเล็กและสาวใช้อีกสองคนก็หายตัวไปเช่นกัน กระหม่อมสั่งให้คน
ออกตามหาแล้ว แต่ยังไม่พบเบาะแสใดๆ พะยะคะ"

นี่หมายความว่าอย่างไร ไม่มีใครเชื่อในตัวข้าเลยอย่างนั้นหรือ!
ทอว์ฟิครู้สึกปวดใจ เขาตั้งความหวังกับน้องห้าไว้มาก หวังว่าเธอจะช่วยเขา
ปกครองแผ่นดิน อย่างไรก็ตามเสียทิลลีก็แสดงความฉลาดเฉลียวมาตั้งแต่เด็ก
ข้ายังจะโดดเด่นกว่าเขาด้วย สิ่งเดียวที่เธอสู้เขาไม่ได้คือเธอเป็นสตรี

ตอนแรกทอว์ฟิคยังไม่กังวลเรื่องเธอมากนัก เพราะดูจากการ
จัดสรรของเสด็จพ่อแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้คิดจะให้ทิลลีเข้าร่วม
การแข่งขันครั้งนี้ เธอถูกส่งไปปกครองเมืองซิลเวอร์ซึ่งอยู่ไม่ห่างจาก
เมืองหลวง เศรษฐกิจการค้าธรรมดา การทหารก็ไม่โดดเด่น แต่ไม่คิดเลย
ว่าเธอจะหนีไป

นี่นะหรือทางเลือกของคนฉลาด

"ในเมื่อนางหนีไปแล้ว ก็ให้ผู้ปกครองคนก่อนรับหน้าที่ดูแล

เมืองซิลเวอร์แทน ส่วนการค้นหายังต้องดำเนินต่อ ข้าจะปล่อยให้
เชื้อพระวงศ์ไปปะปนกับสามัญชนไม่ได้" เขากัดฟัน ระวังอารมณ์
เดือดดาลลงไป "เช่นนั้นตอนนี้ก็เหลือแต่น้องสามคนเดียวที่แข็งข้อ"

"พะยะค่ะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท"

"ในเมื่อนางคือด้านเช่นนี้ ข้าก็จำเป็นต้องใช้ไม้แข็งกับนาง" ทอว์พิค
มองไปทางองคมนตรีมาร์ควิสวิก โดยทั่วไปการประกาศสงครามจะต้อง
ได้รับความเห็นชอบจากทั้งพระราชากับองคมนตรี ฝ่ายหลังเป็น
ผู้สนับสนุนหลักของเขาอยู่แล้ว คิดว่าคงไม่มีปัญหาอะไร "ข้าคิดจะให้
ผู้ปกครองดินแดนใต้ ดยุกโจอี้ ยกทัพไปกดดันให้การเชื่อมต่อท่าเรือ
เคลียร์ริเวอร์ แล้วส่งตัวนางกลับมาที่เมืองหลวง"

มาร์ควิสวิกยอมไม่คัดค้านแน่นอน "เรื่องนี้มีควรปล่อยให้ยาวนาน
พะยะค่ะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท โปรดมีพระราชโองการประกาศสงคราม
แล้วให้เจ้ากรมการทูตจัดการส่งสารโดยเร็วเถิดพะยะค่ะ"

ทอว์พิคยกหน้าอย่างพึงพอใจ ขณะที่กำลังจะเรียกกราชเลขานุการ
มาร่างหนังสือนั้น เสียงฝีเท้าม้าอันเร่งรีบก็ดังมาจากนอกห้องพระโรง
ทันทีที่เสียงอีกทีก็สิ้นสุดลง อัศวินซึ่งสวมผ้าคลุมสีน้ำเงินคนหนึ่งก็ผลัก
ประตูใหญ่เดินก้าวยาวๆ เข้ามาข้างใน

ทอว์พิคจำเขาได้ นี่แมน มัวร์ 'อัศวินวายุ' ผู้โด่งดัง เขาเดินตรงเข้ามา
กลางห้องพระโรง คุณเข่าลงหนึ่งข้างแล้วพูดขึ้น "กราบทูลได้ฝ่าละออง
ธุลีพระบาท กระหม่อมเพิ่งได้รับข่าวจากดินแดนใต้พะยะค่ะ" เขาหลบหายใจ
น้ำเสียงร้อนรน "พระชนิษฐาของได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท การเชื่อมต่อ
ทรงยกทัพตีดยุกแห่งดินแดนใต้ โจอี้ โคห์ลไปเมื่อห้าวันก่อน เวลานี้
ทรงยึดเมืองอีเกิลได้แล้วพะยะค่ะ! มีหน้าข้า...ยังทรงประกาศตัวเป็น
ราชินีเคลียร์ริเวอร์ ผู้ปกครองทั้งหลายต่างพากันยอมรับ ดินแดนใต้
ทั้งหมดเป็นอิสระแล้วพะยะค่ะ!"

ตอนที่ 73

ทดสอบปืนใหญ่

บริเวณตะวันตกของเมืองชายแดน ริมแม่น้ำเรตรีเวอร์

หิมะที่กองทับถมทำให้รถม้าวิ่งได้ลำบาก ขบวนคนเสียเวลาไปมากกว่าจะลากปืนใหญ่สนามกระบอกแรกที่เพิ่งสร้างเสร็จออกมานอกเมือง

"คราวนี้เป็นอะไรหรือพะยะคะ" คาร์เตอร์เริ่มชินกับของเล่นใหม่ๆ ที่เจ้าชายชยันสร้างแล้ว "ปืนที่ขยายใหญ่หรือพะยะคะ"

"ประมาณนั้น" โรแลนด์สั่งให้บริวารดึงตัวเกี่ยวออก แล้วเข้าไปจัดมุมปืนใหญ่ ปรับระดับตัวปืน ยันไม้ค้ำลงพื้นหิมะ

ปืนใหญ่กับปืนมีหลักการเหมือนกันทุกอย่าง ดังนั้นหากบอกว่ามันเป็นปืนที่ถูกขยายใหญ่ก็ไม่ผิดนัก ปืนใหญ่กระบอกนี้ใช้ยิงลูกเหล็กตันขนาดสิบสองปอนด์ บรรจุกระสุนและดินปืนทางปากกระบอก จุดไฟด้วยสายชนวน โรแลนด์ให้ช่างไม้สร้างรถเข็นปืนใหญ่ขึ้นโดยอ้างอิงจากรถที่ใช้งานได้จริงในประวัติศาสตร์ ส่วนที่เสียดสีกับพื้นและส่วนที่ได้รับแรงสะท้อนมากขณะยิงจะถูกหุ้มด้วยเหล็กเพื่อเพิ่มความแข็งแรงทนทาน

โรแลนด์ใช้เวลาสร้างตัวรถและล้อมากพอๆ กับตอนคว้าน

ลากล่องปืน ช่างไม้สามคนใช้เวลาถึงหนึ่งสัปดาห์ในการผลิตผลงานชิ้นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลื้อที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางยาวประมาณครึ่งตัวคนคู่นั้น พวกเขาต้องไล่ไม้เป็นท่อนสี่เหลี่ยมยาวเท่ากันสี่ท่อน จากนั้นนำไปอาบน้ำยาแล้วอบจนโค้งงอ เขาระงับที่ปลายไม้ หุ้มลื้อด้านนอกด้วยแผ่นเหล็ก เฉพาะขั้นตอนพวกนี้ก็กินเวลาไปสี่วัน

ดังนั้นในสายตาโรแลนด์ปืนใหญ่สนามขนาดสิบสองปอนด์ซึ่งผลิตเองและมีจำนวนจำกัดนี้จึงเปล่งประกายวิบวับจับตามาก เพียงลากออกมาทดลองยิงยังจัดขบวนติดตามเสียยิ่งใหญ่นำหน้าโดยหัวหน้าอัศวินคาร์เตอร์และขบวนเหล็กผู้ดูแลกองพลเรือน องครักษ์และอัศวินฝึกหัดทั้งหมด รวมทั้งสมาชิกกองพลเรือนอีกยี่สิบคนที่มาช่วยเก็บกวาดสถานที่และเผ่าระวาง นอกจากนี้เขายังพาไนติงเกลและไลต์นิงติดตามมาด้วยเป็นครั้งแรก งานนี้ต้องยกความดีความชอบให้นาน่าที่ทำให้กองพลเรือนลดอคติต่อแม่มดลงมาก บารมีของเธอในกองทัพนับว่าเป็นรองจากเจ้าชายเท่านั้น

"พวกเราเริ่มที่ละชั้นตอนดีกว่า อันดับแรกทำความสะดวก ลากล่องปืนใหญ่ก่อน" แม้โรแลนด์จะรู้โครงสร้างปืนใหญ่ดี แต่เรื่องวิธีใช้งานกลับมีดบาดด้าน เขาพยายามนึกถึงฉากยิงปืนใหญ่ในหนังยุคกลางเรื่องต่างๆ แล้วปะติดปะต่อเป็นขั้นตอนออกมา ส่วนผลลัพธ์ที่ได้จริงๆ จะเป็นอย่างไร สวรรค์เท่านั้นที่รู้

ไลต์นิงดึงไม้ทำความสะดวกหน้าตาเหมือนไม้ฉู่พื้นจากใต้รถมา กระทุ้งเข้าปากกระบอกปืนด้วยความตื่นเต้น... สัญญาว่าจ้างของเธอไม่เหมือนกับของแม่มดคนอื่นๆ เธอเสนอว่าขอแค่ได้ใช้งานสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ กับมือของตัวเอง เธอก็ยินดีรับใช้โรแลนด์โดยไม่รับค่าตอบแทน โรแลนด์ได้ยื่นข้อเสนอสุดประหยัดนี้ก็ตอบตกลงทันที หากมีรายการไหนที่เป็นความลับเขาก็แอบวิจัยคนเดียวได้ในสมองของเขายังมีแนวคิดและ

แผนการที่ยังไม่ได้ถ่ายทอดออกมาเป็นรูปเป็นร่างอีกมาก แต่เลือก
ออกมาไม่ก็อย่างก็พอจะทำให้เธอหัวหมุนไปครู่ใหญ่แล้ว

ไลต์นิงกระทุ้งไม้ถูพื้นอยู่หลายครั้งแต่ไม่มีเศษอะไรติดออกมา
ทว่าตามขั้นตอนแล้วเธอยังต้องทำความเข้าใจอีกเป็นครั้งที่สอง
เปลี่ยนเป็นไม้ถูพื้นอันใหม่แล้วกระทุ้งดูอีกครั้งจึงจะถือว่าสิ้นสุดการ
ทำความเข้าใจล้ากห้องปืนใหญ่

"ดูกันชัดแล้วหรือยัง" โรแลนด์ถามพวกอัศวินและกองพลเรือน
ที่ยืนดูอยู่อีกทาง การทดลองยิงครั้งนี้ถือเป็นการฝึกซ้อมเช่นกัน เวลา
นี้เขาผลิตปืนเพิ่มขึ้นหลายกระบอก กองพลเรือนกำลังจะถูกเปลี่ยนเป็น
กองทหารราบอย่างเป็นทางการ ทวนกำลังจะถูกแทนที่ด้วยปืนและ
ปืนใหญ่ พวกเขาจำเป็นต้องผ่านการฝึกยิงครั้งใหญ่ จึงจะสามารถใช้
อาวุธอันสองชนิดนี้ในสนามรบได้อย่างคล่องแคล่ว

เมื่อเห็นทุกคนพยักหน้า เขาจึงให้ไลต์นิงดำเนินการขั้นตอนต่อไป
สาวน้อยนำดินปืนที่ห่อกระดาษไว้ออกมา ยัดมันลงไปใน
ล้ากห้องปืนใหญ่ ให้ไม้ดันลงไปจนสุด จากนั้นใส่กระสุนปืนใหญ่ลงไป
แล้วกระทุ้งจนสุดอีกครั้ง ต่อมาเธอก็หยิบไม้เล็กๆ มาแยงรูขนวน
ด้านหลังล้ากห้องปืนใหญ่ กระทุ้งห่อดินปืนจนขาดแล้วเสียบสายขนวน
เข้าไป เท่านั้นก็เป็นอันเสร็จสิ้นขั้นตอนเตรียมยิง

เพื่อป้องกันอุบัติเหตุ เขาจึงให้ทุกคนถอยกลับไปด้านหลังสามสิบก้าว
ไลต์นิงขยับคบไฟเข้าใกล้สายขนวน ประกายไฟเปล่งแสงระยิบระยับ
อยู่ที่ปลายสาย ก่อนจะมุดหายเข้าไปในล้ากห้องปืนใหญ่อย่างรวดเร็ว
จากนั้นตามด้วยเสียงตูมดังสนั่น...

กระแสดมที่พุ่งจากปากกระบอกปืนใหญ่อย่างกะทันหันสะเทือนถึง
พื้นหิมะ ละอองหิมะพุ่งตกลง ปืนใหญ่ขนาดสิบสองปอนด์สามารถยิงได้
ไกลเกินหนึ่งพันเมตร แม้ไม่มีเกลียวล้ากห้อง กระสุนก็ยังคงวิ่งเป็น

เส้นตรง เสียงตึงตึงขึ้นจากเป้าเสื่อเกวาทที่ตั้งไว้ในระยะหนึ่งร้อยเมตร มันถูกลูกเหล็กขนาดสิบสองปอนด์กระแทกเข้าด้านหน้าแล้วกระเด็นไป ทั้งขึ้น ส่วนลูกเหล็กก็ยังไม่ลดความเร็ว ตัวตกถึงพื้นแล้วยังกระเด็นต่อ กระแทกหิมะบนพื้นจนกระจายเป็นหย่อมๆ

เมื่อควั่นระเบิดจางลง คาร์เตอร์กับชวานเหล็กก็วิ่งไปที่เป้าหมายที่ พวกเขาพบว่าส่วนหน้าของเกวาทยุบลงไปแนบติดกับด้านหลัง ตรงกลาง มีรูขนาดเท่าฝ่ามือ เห็นได้ชัดว่ากระสุนปืนใหญ่ลูกนี้ยิงทะลุเป้าหมายแล้วยังพุ่งต่อไปอีกนับร้อยเมตร ขนาดตอนที่ร่วงลงไปกลิ้งกับพื้นก็ยังแผ่พลังอันน่าตกใจ

"พลังทะลวงร้ายกาจจริงๆ!" คาร์เตอร์อุทาน เขาถึงกับจินตนาการ ภาพกระสุนปืนใหญ่ยิงถล่มศัตรูที่กำลังกระจุกตัวกันได้

"เทพทั้งสามจงเจริญ" ชวานเหล็กเริ่มจะเชื่อแล้วว่าโรแลนด์เป็นทูตของมารดาแห่งพิภพจริงๆ นอกจากเทพแล้ว ใครจะสามารถถล่มแสงพลังแห่งไฟอันน่าเกรงขามนี้ได้ เขาเคยศึกษาเม็ตดินปืนพวกนี้อยู่หลายครั้ง เพียงนำมาบดเป็นผงแล้วจุดไฟ มันก็จะกลายเป็นวัตถุไวไฟชนิดหนึ่ง เปลวไฟคือความเดือดดาลของมารดาแห่งพิภพ และเป็นอาวุธทรงอำนาจที่สุดของเธอ... พอลคิดถึงเปลวไฟสีส้มที่พุ่งขึ้นมาจากอุโมงค์ใต้ดินที่ดินแดนใต้สุดแล้วไม่เคยดับลงอีก เขาก็แทบจะทิ้งตัวลงกราบไหว้เจ้าชายอยู่รอบรั้ว

โรแลนด์ไม่รู้รู้สึกแปลกใจกับผลลัพธ์ปืนใหญ่สนามขนาดสิบสองปอนด์ อาจเรียกได้ว่าเป็นอาวุธชิ้นอมตะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปืนใหญ่โนเบิลียน* ที่แสดงแสนยานุภาพอันเกรียงไกรในสงครามกลางเมืองอเมริกา ได้พิสูจน์ความจริงอย่างชัดเจนแล้วว่าปากกระบอกปืนที่ใหญ่ขนาดนี้ดีอย่างไร

จากนั้นเขาก็ลองยิงด้วยปริมาณดินปืนที่ต่างกันเพื่อทดสอบ

* ปืนใหญ่โนเบิลียน เป็นปืนใหญ่ซึ่งถูกตั้งชื่อตามจักรพรรดินโปเลียนที่สามแห่งฝรั่งเศส ยิงกระสุนขนาดสิบสองปอนด์ ทำจากสัมฤทธิ์ ไม่มีเกลียวลำกล้อง อาณาภาพรุนแรงและใช้งานง่าย ปืนใหญ่ชนิดนี้ได้รับความนิยมอย่างมากในช่วงสงครามกลางเมืองอเมริกา

ความแข็งแรงของลำกล้อง แม้รู้ว่าอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อป็นใหญ่ แต่ขั้นตอนการทดสอบนี้ก็เลี่ยงไม่ได้

จนกระทั่งเขาเพิ่มปริมาณดินปืนจนถึงสามห่อ ปากกระบอกปืนใหญ่จึงเซ็ดขึ้นขณะยิง ตัวรถเคลื่อนออกจากที่เดิม แต่ลำกล้องปืนยังไม่ปรากฏความผิดปกติที่ชัดเจน ดูท่าลำกล้องที่ทำจากเหล็กกล้าจะแข็งแรงไม่เบาสุดท้ายโรแลนด์จึงกำหนดปริมาณดินปืนมาตรฐานไว้ที่หนึ่งจุดสองเท่าของปริมาณดินปืนที่ใช้ทดลอง ขั้นตอนที่เหลือก็คือเลือกม็อยิง แล้วจับฝึกเข้าไปเข้ามา

"ฝ่าบาท อาวุธชนิดนี้ร้ายแรงก็จริง แต่มันมีน้ำหนักมาก หากเจอหลุมโคลนเข้าคงขยับไปไหนไม่ได้" คาร์เตอร์มองเห็นจุดอ่อนของอาวุธชนิดใหม่อย่างรวดเร็ว "นอกจากนี้จะยิงแต่ละทีก็ต้องทำความสะอาดลำกล้อง ใส่ดินปืน ใส่ลูกกระสุน มีหน้าซ้ายังใช้ดินปืนกับกระสุน เปลืองกว่าปืนมาก กระหม่อมว่าแค่ปืนใหญ่กระบอกเดียวก็ต้องใช้คนประกบถึงห้าหกคนแล้วพะยะค่ะ"

"ถูกต้อง แต่มันจะคุ้มค่านั่นอน หากพวกเราไม่มีปืนใหญ่สักสองสามกระบอก ดยุก...ไม่ๆ ซ้ำหมายถึงสัตว์จรณะ อย่างพวกเต่ายักษ์พวกนั้นก็จะทำลายกำแพงเมืองไม่ได้อีก" โรแลนด์กระแอม นึกในใจว่าเกือบไปแล้ว ส่วนจุดอ่อนเรื่องน้ำหนักปืนใหญ่ เขาตั้งใจแก้ปัญหาด้วยการขนย้ายทางเรือ แต่การจะพัฒนาเครื่องจักรไอน้ำมาเป็นเรือกลไฟก็ต้องใช้ระบบกลไกที่ซับซ้อนและยิ่งใหญ่ ต่อให้เป็นเรือกลไฟแบบโบราณก็ตาม

ดังนั้นแทนที่จะลงแรงเองก็ซื้อเรือกำปั่นสองเสามาสักลำเลยดีกว่า แล้วค่อยอาศัยพลังลมของเวนต์พัดกองพลเรือและปืนใหญ่ไปที่ด้านหลังเพื่อโจมตีพร้อมทัพหน้า เขาจะใช้วิธีนี้ล้อมทำลายกองกำลังของดยุกให้พินาศ

ตอนที่ 74 งานสร้างเรือ

"อะไรนะ ชื่อไม่ได้หรือ" โรแลนด์นั่งอยู่ในห้องทำงาน เอกสารเรื่อง การรับสมัครคนและชื่อเรือวางอยู่บนโต๊ะเขา

บารอฟพระแอม "ฝ่าบาท คืออย่างนี้พะยะค่ะ เรือกำปั่นสองเสา มีราคาอยู่ระหว่างแปดสิบบถึงหนึ่งร้อยยี่สิบเหรียญทอง ราคานี้เฉพาะ ค่าต่อเรือเท่านั้น หากรวมคนบนเรือเข้าไปก็จะสูงกว่านี้ รวมทั้งหมดแล้ว ประมาณสองร้อยเหรียญทองเป็นอย่างต่ำพะยะค่ะ"

"ข้าบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าไม่ต้องการลูกเรือกับคนถือหางเสือ กัปตันก็ไม่ต้องการ ข้าต้องการแค่เรือ" โรแลนด์เคาะโต๊ะถาม มีเวนด์อยู่ ทั้งคน เขาไม่จำเป็นต้องใช้คนเยอะเช่นนั้น เรือที่เล่นในแม่น้ำส่วนใหญ่ เป็นแบบชักใบทั้งนั้น เวลาใช้งานก็เหมือนกับการชักธงขึ้นลง ฝ่าพายับ ลูกเรือจึงถือเป็นสิ่งเกินจำเป็น ส่วนคนถือหางเสือจะเลือกใครมาเป็น ก็ได้ ตราบไตที่กำลังลมแข็งแกร่งเสียอย่าง ยังต้องกังวลว่าเรือจะไม่แล่นอีกหรือ

"ฝ่าบาท บนโลกนี้ไม่มีการค้าขายเช่นนี้พะยะค่ะ อย่างน้อยที่ เมืองวิลโลว์ก็ไม่มี" บารอฟอธิบายอย่างละเอียด "ฝ่าบาทอาจจะยัง

ไม่เข้าพระทัยด้านนี้นัก โดยปกติแล้วเจ้าของเรือก็คือกับตัน อาจเป็นพ่อค้าหรือชนชั้นสูงก็ได้ พวกเขาแรกพอรับสมัครคนเรือได้แล้วก็จะแล่นเรือไปมาระหว่างท่าเรือเมืองต่างๆ เพื่อค้าขายหรือขนส่งสินค้า ส่วนพวกหลังมักจะได้รับกับตันมาเดินเรือแทนตัวเอง ค่าจ้างก็ไม่ได้จ่ายเป็นรายเดือนแต่จ่ายทุกๆ หนึ่งถึงสามปี

ส่วนใหญ่แล้วเรือกับคนจะมาด้วยกันพะยะคะ ฝ่าบาททรงคิดจะซื้อเรือจากกับตัน แต่กลับไม่เอาคนที่เขาจ้างมา เช่นนั้นเขาก็จะขาดทุนจากค่าจ้างที่เสียไป อันที่จริงแม้แต่กับชนชั้นสูง เงินแปดสิบเหรียญทองนี่ก็ไม่ใช่อะไรจำนวนน้อยๆ เลยนะพะยะคะ หากรวมเงินที่ได้จากการค้าพลอยดิบกับเมืองวิลโลว์เมื่อต้นเดือนที่ผ่านมา ที่ว่าการเมืองก็จะมีเงินทั้งหมดสามร้อยสิบห้าเหรียญทอง หากเอาครึ่งหนึ่งไปซื้อเรือ เงินที่เหลือก็จะไม่พอจ่ายค่าแรงเดือนต่อไปให้กองพลเรือพะยะคะ" ผู้ช่วยเจ้ากรมคลังพูดออกมารวดเดียวก่อนจะยกแก้วขึ้นจิบเบียร์

"ที่เจ้าพูดคือส่วนใหญ่..."

"ถูกต้องพะยะคะ" เขาพยักหน้า "มีเพียงสองสถานการณ์เท่านั้นที่จะมีการขายเรือเปล่า หนึ่งคือพ่อค้าร่อนเงินจนต้องเร่งขายสมบัติตัวเอง เช่นนี้เขาจะไล่ลูกเรือทั้งหมดออกแล้วพยายามขายเรือให้ได้ไวที่สุด สองคือเปลี่ยนเรือใหม่ ซ่อนใจเข้าได้ง่ายอยู่แล้ว แต่กระหม่อมต้องทูลก่อนว่าสถานการณ์ทั้งสองอย่างนี้น้อยมาก"

"ซ้าก่อน" โรแลนด์ขมวดคิ้ว "เจ้าบอกว่าซื้อเรือใหม่...แล้วเรือพวกนั้นมาจากที่ใดเล่า"

"ท่าเรือเคลียร์ริเวอร์ เขตซีวินด์ หรือแหลมมุงเหนือพะยะคะ มีแค่เมืองท่าเท่านั้นถึงจะมีเรือต่อเรือ และมีแค่พวกเขาเท่านั้นที่ต่อเรือเป็นพะยะคะ"

ที่แท้ 'เมืองวิลโลว์' ไม่มีการค้าขายเช่นนี้' ก็หมายความว่าอย่างไร

โรแลนด์เสียบไปครู่ใหญ่ จะไปซื้อเรือที่เมืองท่าที่ไกลเกินไป มิน่าซ้ำ หากไม่จ้างลูกเรือแล้วใครจะช่วยเขาขับเรือกลับมา

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าจะลองใคร่ครวญดูอีกที"

หลังจากผู้ช่วยเจ้ากรมคลังออกไปแล้ว เจ้าชายยังคงจมอยู่ในภวังค์ ในแผนการรบที่เขาคิดว่าไม่มีอะไรสามารถแทนที่เรือได้ หากไม่มีเรือที่คล่องตัวใช้ขนส่ง เขาก็ไม่มีทางขนปืนใหญ่ไปไหนมาไหนได้ คนส่วนใหญ่ในกองทัพของดยุกเป็นเกษตรกร อัศวิน และทหารรับจ้าง ที่ถูกเกณฑ์มา คงเคลื่อนทัพได้ไม่เร็วเท่าไร เพียงแต่ฝั่งเขาช้ากว่าเท่านั้น

คาร์เตอร์พูดไว้ไม่ผิดจริงๆ หากอาศัยการเดินทางบนบกอย่างเดียว แค่นหลุมโคลนหลุมเดียวก็สกัดทางปืนใหญ่ได้แล้ว... ถนนหนทางใน ยุคนี้ไม่ใช่ถนนยางมะตอย แม้กระทั่งถนนหินก็ยังไม่มี ถนนที่มีเกิดจาก ดินที่ถูกคนเหยียบบวมเข้าจนอัดแน่นเป็นทาง หากวันใดฟ้าโปรงก็ ไม่มีปัญหา แต่เมื่อไรฝนตกลงมาก็จะเฉอะแฉะไปด้วยโคลนเลน

สุดท้ายคงต้องพึ่งตัวเองเหมือนเดิม

โรแลนด์คลั่งกระตือรือร้น จดข้อมูลจำเพาะที่ต้องการลงไปทีละข้อ ข้อแรก ต้องเป็นเรือที่สามารถบรรทุกปืนใหญ่หนึ่งถึงสองกระบอก และ คนอีกประมาณสามสิบคนได้ไม่จำเป็นต้องมีระบบส่งกำลัง มีแค่ใบเรือ ก็พอ ข้อสอง เรือลำนี้ใช้แล่นในแม่น้ำ ดังนั้นต้องแข็งแรงมั่นคง ไม่ล้มง่าย และแล่นในน้ำตื้นได้ ข้อสาม ต้องใช้งานง่าย สามารถฝึกให้กองพลเรือ นใช้เป็นที่ได้ในระยะเวลาอันสั้น

จากหลายๆ ข้อรวมกันแล้ว คำตอบก็เหลือเพียง...เรือบรรทุกท้องแบน ก่อนที่โรแลนด์จะย้อนเวลามา เรือที่กินน้ำตื้น มีศูนย์ถ่วงต่ำ สามารถพบเห็นได้โดยทั่วไป แทบจะกระจายไปทั่วแม่น้ำสายสำคัญ ทุกสาย เรือที่มีกราบแทบจะเท่าระดับน้ำ ใช้สำหรับขนทรายขนหิน พวกนั้นก็คือเรือบรรทุกท้องแบน แคมีเรือโยงสักลำก็จะสามารถลาก

เรือบรรทุกหลายลำไปได้เหมือนรถไฟ

หลังจากกำหนดรูปร่างหน้าตาเรือเสร็จ สิ่งสำคัญลำดับต่อมา ก็คือการเลือกวัสดุที่จะใช้ต่อเรือ

โรแลนด์เขียนตัวเลือกสามอย่างลงไป ไม้ เหล็ก และซีเมนต์

การสร้างเรือไม้เป็นเทคโนโลยีทางทะเลชนิดแรกๆ ที่มนุษย์คิดค้นได้จากแพไม้ไปถึงเรือรบ จากแม่น้ำไปสู่มหาสมุทร เรือไม้มีบทบาทอย่างกว้างขวาง น่าเสียดายที่โรแลนด์ไม่รู้ว่าจะนำไปมาต่อเป็นเรือท้องแบนได้อย่างไร เขาเองก็ไม่มีช่างด้านนี้เสียด้วย หากฝันใช้ช่างไม้ที่มีเพียงไม่กี่คนก็เกรงว่าจะได้แพขนาดใหญ่ออกมาแทน ทั้งยังเสี่ยงที่แพจะแตกอีกต่างหาก

ส่วนเรือเหล็กนั้นมีโครงสร้างไม่ต่างจากบ้านมากนักคือคานเรือใหญ่หน่อยพาดสลักกันเป็นโครงเรือแล้วหุ้มด้วยเหล็กอีกที ยิ่งให้อันนาช่วยเชื่อมก็ยังสามารถรับรองความแข็งแรงได้ แต่วิธีนี้จะทำให้เหล็กซึ่งมีน้อยอยู่แล้วหมดลงอย่างรวดเร็ว หากไม่ถึงคราวจำเป็นจริงๆ เขาก็อยากนำแร่เหล็กพวกนี้มาผลิตเครื่องจักรไอน้ำหรือกระบอกปืนมากกว่า

ถ้าอย่างนั้นเรือซีเมนต์ก็เป็นคำตอบสุดท้าย... กำแพงเมืองสร้างเสร็จแล้ว วัสดุก่อสร้างก็ยังเหลืออยู่ แค้ให้อันนาเผาซีเมนต์เพิ่มอีกครั้งสองครั้งก็พอ ขั้นตอนการสร้างง่ายกว่าเรือเหล็กมาก แค้ใช้ไม้แบบต่อกันเป็นโครงข้างนอก วางเหล็กเส้นให้เรียบร้อย แล้วเทซีเมนต์ลงไปก็ใช้ได้แล้ว ตามชนบทยังสร้างเรือซีเมนต์เล็กๆ ออกหาปลากันได้ทั่วไปเลย เมื่อเทียบกับเรือเหล็กที่ต้องคอยทาน้ำมันกันสนิมตามกำหนดเวลาแล้ว เรือซีเมนต์ไม่ต้องการการบำรุงรักษาด้วยซ้ำ เรียกได้ว่าประหยัดค่าใช้จ่ายและแข็งแรงทนทาน ต่อให้ไม่เคยศึกษาวิธีสร้างเรือมาก่อน แต่กับเรือซีเมนต์ซึ่งไม่ต้องการเทคโนโลยีอะไรมากก็คงไม่มีปัญหา

พอตัดสินใจจะลองดูสักตั้ง โรแลนด์ก็หยิบพู่กันขนานขึ้นขึ้นมา

ร่างแบบเรือบรรทุกออกมอย่างรวดเร็ว

ริมแม่น้ำเรตรีเวอร์มีกระท่อมตั้งอยู่หลังหนึ่ง ด้านนอกล้อมกำแพงไว้ เพื่อให้สะดวกต่อการย้ายลงน้ำ โรแลนด์จึงตั้งจุดต่อเรือไว้ใกล้ฝั่งน้ำที่สุด

กระท่อมแห่งนี้บังลมบังหิมะได้ ขณะเดียวกันข้างในก็จุดไฟไว้สองกระถางเพื่อป้องกันอุณหภูมิลดต่ำจนส่งผลต่อการแข็งตัวของซีเมนต์ ไม้แบบที่ช่างไม้ทำขึ้นถูกต่อให้เป็นเค้าโครงพื้นฐานของเรือแล้ว... หัวเรือโค้งมนเพื่อลดแรงต้านของน้ำ ทำยเรือเป็นสี่เหลี่ยมเพื่อเพิ่มพื้นที่การบรรทุก เรือกว้างประมาณยี่สิบสี่ฟุต อัตราส่วนยาวต่อกว้างคือสามต่อหนึ่ง ถือว่าเป็นเรืออ้วนเมื่อเทียบกับอัตราส่วนแปดต่อหนึ่งของเรือทรงเพรียวทั่วไป ตรงกลางมีเสาใบเรือสองเสา ตัวเสาสีเย็บติดกับท้องเรือและเชื่อมกับคานเหล็กกลางลำเรือ บริเวณท้ายเรือตั้งเสาไม้ไว้หนึ่งต้นสำหรับหางเสือ ส่วนอื่นๆ ก็ปูเหล็กเส้นอย่างสลับซับซ้อน

ต่อให้ไม่ได้มดลวดก็ไม่ใช่ไร เพราะอันนาเชื่อมจุดเชื่อมของเหล็กเส้นทั้งหมดอย่างแน่นหนาแข็งแรง กลายเป็นตาข่ายเหล็กที่กระจายไปทั่วท้องเรือ

เมื่อไม้แบบและเหล็กเส้นพร้อมแล้ว โรแลนด์จึงสั่งให้คนงานเทซีเมนต์

ซีเมนต์ที่ผสมดีแล้วถูกเทลงโน้ไม้แบบที่ละอ่าง ท้องตรงกลางแบนขอบข้างที่สูงประมาณหนึ่งเมตรครึ่งเป็นผนังเรือ ดูเผินๆ เหมือนอ่างอาบน้ำขนาดยักษ์หน้าตาประหลาด

ทุกคนที่มีส่วนในการก่อสร้างรวมทั้งอันนาต่างคิดไม่ถึงว่าสิ่งของหน้าตาพิลึกที่สร้างด้วยวัสดุชนิดเดียวกับกำแพงเมืองนี้จะเป็นเรือ

ตอนที่ 75 ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ (1)

ฮัคคาลารู้สึกว่าคนที่อยู่ใต้ร่างหายใจหอบขึ้นทุกที
 "เปลี่ยนคนเถอะ" เธอพูดเสียงขรึม "ลีฟ เจ้ามาแบกข้าแทนซี"
 การเดินทางตามช่องเขาในเทือกเขาลี้มนวิถีสั้นเปลืองพลังงานมาก
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่ท่ามกลางหิมะและอากาศที่หนาวเหน็บอย่าง
 เช่นตอนนี้ แม่มดสี่สิบสองคนเดินทางได้ไม่เท่าไรก็ต้องหาที่เหมาะๆ
 ตั้งค่ายเพื่อเติมความร้อนให้ตราสภาคซึ่งช่วยต้านทานอุณหภูมิที่
 ลดลงอย่างรวดเร็วยามค่ำคืน

"ข้าอยู่ที่นี่แล้ว ท่านอาจารย์" แม่มดคนหนึ่งย่อตัวลงตรงหน้าเธอ
 ฮัคคาลาเรียกงูเวทออกมาพันรอบแขนอีกฝ่าย หลังงูดึงตัวเธอขึ้นไป
 บนหลังแล้ว เธอสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังตัวสั่นน้อยๆ

นางตัวดีในดิงเกล ฮัคคาลาคิดอย่างเคียดแค้น หากไม่ใช่เพราะ
 นางนั้นยืนกรานปฏิเสธความเมตตาที่มอบให้ เธอก็คงไม่ต้องแสร้งใจ
 ลงมือกับพี่น้องตัวเองเช่นนี้

ช่วงเวลานี้ถือเป็นช่วงสำคัญ พวกเขาใกล้จะเจอภูเขาศักดิ์สิทธิ์
 เต็มที ฮัคคาลาจะไม่ยอมให้เกิดเหตุไม่คาดฝันใดๆ เป็นอันขาด

แต่พอนางคนทรยศหลุดจากเชือกได้ก็คิดจะแทงเธอให้ตายโดยไม่ลังเล...ดูเอาเถอะ นี่นะหรือผลตอบแทนของความเมตตา!

ในสมองของอัคคาลากำลังเดือดพล่าน ไนติงเกลแทงเข้ากระดูกสันหลังของเธอ แม้ลีฟจะรีบนำสมุนไพรมะเร็งเพิ่มสรรพคุณมาช่วยรักษาอย่างรวดเร็ว แต่ร่างกายท่อนล่างของเธอก็เป็นอัมพาตไปแล้ว ขาทั้งสองข้างสูญเสียประสาทสัมผัสไปโดยสิ้นเชิง

ไว้ใจเธอเข้าศักดิ์สิทธิ์แล้วรวบรวมแม่มดได้มากมาย ก่อนเถอะ เธอจะจับไนติงเกลมาจับเป็นหมื่นชิ้น!

"ท่านอาจารย์ ข้างหน้ามีสัตว์อสูรกำลังมุ่งหน้ามาทางนี้"

เรดอายส์ซึ่งทำหน้าที่สังเกตการณ์รายงาน ดวงตาของเธอสามารถมองเห็นสิ่งก้างหรือสิ่งกีดขวางได้ หลุมพรางใดๆ ก็ไม่อาจพรางตัวเมื่ออยู่ต่อหน้าเธอ นอกจากนี้มันยังสามารถจับความเคลื่อนไหวได้ไวมาก เธอเคยปิดลูกธนูของทหารพิพากษาระหว่างการต่อสู้กับศาสนจักรมาแล้วกับมือ

"วางข้างเถอะ ลีฟ เจ้าไปช่วยพวกนางก่อน"

แม่มดที่แบกเธอพยักหน้า ย่อตัวลงแล้ววางเธอลงบนหินก้อนหนึ่ง มือทั้งสองที่อัคคาลาใช้ค้ำร่างตัวเองจมลงไปเนนิมะ ความรู้สึกหนาวเหน็บแผ่ซ่านมาทางฝ่ามือ

อัคคาลาคิดอย่างไม่พอใจว่าเจ้าจะปิดหิมะออกก่อนค่อยวางข้างลงไม่ได้หรืออย่างไร

แต่ว่าเธอไม่ได้พูดออกไป ลีฟเป็นคนสำคัญของสมาคมที่ไม่มีใครมาแทนได้ หากจะบอกว่าเวนต์ผู้ใจดีเป็นคนที่ทำให้แม่มดมารวมตัวกันแล้ว ลีฟก็เป็นคนที่ทำให้ทุกคนมีความกล้าจะเดินหน้าต่อไป

หากไม่ได้พลังของลีฟ แม่มดจำนวนไม่น้อยก็คงตายไประหว่างการไล่ล่าของศาสนจักรแล้ว

เมื่อคิดถึงเวन्दี้ ฮัคคาลากี้รู้สึกปวดร้าวขึ้นมา เธอคิดไม่ถึงเลยว่า คนที่ร่วมก่อตั้งสมาคมมาพร้อมกันจะทรยศเธอเพื่อในดิงเกล

แม้กระทั่งตอนที่เวन्दี้ใช้ลมพัดเธอ ฮัคคาลากี้ยังไม่คิดจะฆ่าอีกฝ่าย พิษของงูเวท 'ทุกซ์ทรมาน' กระจายตัวได้ช้า มีฤทธิ์ทำให้เจ็บปวดทรมาน แต่ไม่ทำให้ตายในทันที วิธีแก้คือให้งูเวท 'ว่างเปล่า' กัดก็จะสามารถ ขับพิษออกมาได้อย่างรวดเร็ว...

เธอแค่อยากให้บทเรียนแก่เวन्दี้เท่านั้น แต่หากถูกพิษแล้ว ปล่อยทิ้งไว้จนกระทั่งพิษกระจายไปถึงสมอง ถึงตอนนั้นก็ไม่มีอะไร ช่วยได้แล้ว

ในดิงเกลตัดสินใจพลาดแล้วที่พาเวन्दี้หนีไป เมื่อไม่ได้ 'ว่างเปล่า' ช่วยถอนพิษให้ เธอก็ไม่มีทางอยู่รอดเกินหนึ่งวัน

หรือว่าเวन्दี้ผู้เคยเป็นแม่ชีในศาสนจักรจะถูกกำหนดให้ไม่มีวัน เดินไปถึงปลายทางพร้อมกับพวกพี่น้องแล้ว

ส่วนคนทรยศอีกคนอย่างไลด์นิง ฮัคคาลาไม่ได้สนใจเธอมากนัก เธอเพิ่งเข้าสมาคมมาได้ไม่นาน ดูเหมือนจะมีพลังหะเหินได้ ยามปกติ ก็มักแสดงความเห็นต่างเรื่องการตามหาภูเขาศักดิ์สิทธิ์เสมอ หรือบางครั้ง ถึงกระทั่งสงสัยคัมภีร์โบราณก็มี

หากไม่ใช่เพราะกลัวจะผิดหลักการของสมาคมล่ะก็ ฮัคคาลากี้ อยกเปลี่ยนนางเด็กปากมากนี่เป็นหินแล้วโยนทิ้งหิมะจริงๆ

สัตว์อสูรสองตัวโผล่หัวออกมาจากเนินเขา รูปร่างหน้าตาคล้ายหมาป่า พวกแม่มดในสมาคมรับมือกับสัตว์อสูรบ่อยจนชินแล้ว

พวกพี่น้องที่ไม่มีพลังต่อสู้พากันถอยไปอยู่ด้านหลัง ลีฟเริ่มใช้พลัง ก่อนใคร เธอบังคับให้หญ้าที่อยู่ใต้เท้าของสัตว์อสูรงอกยาวขึ้น ไปไม่สี่เหลี่ยม พลันผุดจากหิมะมาพันรอบเท้าศัตรู ส่วนวินด์ แม่มดอีกคนสูบอากาศ รอบตัวสัตว์อสูรออกจนหมด เพียงไม่กี่อึดใจ สัตว์ประหลาดทั้งสองก็

หมดลมหายใจ นอนน้ำลายฟูมปาก ชักดิ้นชักงอบนพื้น

นี่ละพลังของแม่มด อัคคาลาคิด พวกมนุษย์ธรรมดาอาศัยแค่ดาบ ไปสู้กับสัตว์อสูรสองตัว เผลอเข้าหน่อยก็อาจตายเอาง่ายๆ มีเพียงแม่มดผู้เป็นเจ้าของพลังอันน่าอัศจรรย์เท่านั้นจึงจะเป็นคนโปรดของพระเจ้า

หากไม่ใช่เพราะศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าแล้วละก็... ฤษูย น่าจะเรียก หินนรกมากกว่า เธอถ่มน้ำลายลงพื้น หากไม่มีหินนำรังเกียจนี้แล้ว ศาสนจักรจะกล่ากดหัวพวกเธอได้อย่างไร

"ท่านอาจารย์ เชิญขึ้นมาเถิด" ลีฟเดินกลับมาหาอัคคาลาแล้วโค้งตัว

"เปลี่ยนคนเถอะ" อัคคาลาถอนหายใจ "เจ้าเองเพิ่งใช้พลังมา"

คนทั้งหมดออกเดินทางต่อ จนกระทั่งตอนเที่ยงหิมะค่อยเริ่มตกเบาบางลง สโตนซึ่งมีหน้าที่จัดการเรื่องค่าหาทำเลปลอดภัยได้แล้ว คนทั้งหมดจึงตัดสินใจพักอยู่ที่นั่น กินอาหารสดเชยพลังงานที่เสียไป

สโตนตัดแปลงพื้นที่แห่งนี้อย่างรวดเร็ว ดินและหินผุดพลิกขึ้นมา กลบหิมะลงไป ผืนดินพลิกกลับสลัดขี้ช้อนราวกับมีชีวิต เพียงครู่เดียว หน้าดินก็เรียบแห้ง ทุกคนแยกย้ายกันทำหน้าที่ของตัวเอง เริ่มตั้งหม้อที่พกติดตัวมาแล้วจุดไฟต้มข้าวต้ม พวกเธอใส่หิมะลงในหม้อแล้วต้มจนเดือด เมื่อใส่สมุนไพรที่ลีฟเสกเพิ่มสรรพคุณลงไป กลิ่นหอมเข้มข้นก็กระจายออกมาทันที

"ทุกคนเอาตราสมาคมมาให้สโนว์เถอะ" สาวน้อยคนหนึ่งร้องขึ้น เธอมีผมสีแดงสะดุดตาคล้ายเปลวไฟที่กำลังเต้นระริก พลังของเธอก็เกี่ยวกับเปลวไฟเช่นกัน เธอสามารถเพิ่มความร้อนในไฟสิ่งของและทำให้มันคงอุณหภูมินั้นเป็นเวลานานได้ ตราสมาคมแม่มด... หรือเหรียญภูเขาศักดิ์สิทธิ์นั้นก็เป็นผลงานของเธอเช่นกัน

ความสามารถที่ดูน้อยนิดนี้มีประโยชน์ต่อสมาคมอย่างมหาศาล

โดยเฉพาะอย่างยิ่งยามเดินทางในเพื่อเขาสั้นวิถี หากไม่มีสิ่งใดให้ความอบอุ่นแก่พวกเธอ เหล่าแม่มดก็อาจหนาวสั่นและหมดสติท่ามกลางลมหิมะได้

หลังจากกินข้าวต้มเสร็จแล้ว ทุกคนก็เก็บสัมภาระเตรียมเดินทางต่อ อีกคาลาสันนิษฐานว่าสิ่งที่เรียกว่าประตูรกเป็นภูมูแจไปสูภูเขาศักดิ์สิทธิ์ เพียงแต่ศาสนจักรจงใจใส่สีว่ามันเป็นสถานที่ชั่วร้ายเพื่อไม่ให้แม่มดไปถึงภูเขาศักดิ์สิทธิ์ได้

ตามบันทึกในคัมภีร์โบราณพวกเธอจะต้องเดินทางผ่านประตูหินทั้งหมดสามแห่ง แห่งสุดท้ายอยู่ที่ดินแดนร้าง ปกติแล้วมันซ่อนตัวอยู่ใต้ดิน จะผุดขึ้นมาเหนือพื้นเฉพาะยามที่ท้องฟ้าปรากฏพระจันทร์สีเลือดเท่านั้น

พวกเธอเดินทางออกจากค่าย ระยะเวลาเห็นอยู่ในเพื่อเขาสั้นวิถีมาประมาณครึ่งเดือนแล้ว ตอนนี้ใกล้จะออกจากเขตเพื่อเขาสั้นวิถีแล้วเข้าสู่ดินแดนร้างเต็มที หลายวันมานี้สัตว์อสูรก็ปรากฏตัวให้เห็นถี่ขึ้นเรื่อยๆ

"เร็วเข้าทุกคน มาดูนี่เร็ว...นั่นอะไรนะ!" ทันใดนั้นก็เสียงคนร้องขึ้นอย่างตื่นตกใจ

พออีกคาลาเงยหน้ามองก็ตะลึงตาค้าง

เมืองแห่งหนึ่งปรากฏอยู่เหนือขอบฟ้า!

ท้องฟ้าอึมครึมยังมีหิมะโปรยลงมาไม่ขาดสาย ชั้นเมฆทิ้งตัวต่ำเค้าโครงของเมืองปรากฏวางๆ อยู่ท่ามกลางหมู่เมฆ

เธอไม่เคยเห็นสิ่งก่อสร้างลักษณะนี้มาก่อน มันดูคล้ายยอดหอคอยตั้งเรียงกัน หากจุดดำๆ ที่เรียงแน่นอยู่บนนั้นคือหน้าต่างละก็ ยอดหอคอยพวกนี้ก็ต้องสูงพันฟุตเป็นอย่างต่ำ!

มนุษย์ไม่มีวันสร้างของเช่นนั้นได้! ต่อให้เป็นมหาวิหารเฮอรัมส์ที่

ศาสนจักรภูมิใจนักหนา ยอดสูงสุดของหอคอยสวรรค์ก็สูงแคร์้อยห้าสิบลูก
เท่านั้น!

ในเมื่อมันไม่ใช่สิ่งที่มีมนุษย์สามารถสร้างได้ อย่างนั้นก็เหลือเพียง
คำตอบเดียวเท่านั้น พระเจ้าเป็นผู้สร้างมัน!

อีกคาลาตื่นตื่นจนแทบควบคุมตัวเองไม่ได้ ในใจก็รื้อร่องตะโกน
ไม่หยุด...

พวกเราพบภูเขาศักดิ์สิทธิ์แล้ว!

ตอนที่ 76

ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ (2)

"พี่น้องทั้งหลาย นั่นคือภูเขาศักดิ์สิทธิ์! พวกเราพบภูเขาศักดิ์สิทธิ์แล้ว!"

อัคคาลาสั่งเสียงแห่งความยินดีดังลั่น แม่มดจำนวนไม่น้อยต่างยืนนิ่งอยู่กับที่เพราะตกตะลึงกับภาพพิสดารข้างหน้า บางคนที่มีท่าทีก็หันไปกอดคอร้องไห้กับเพื่อนแม่มดที่อยู่ข้างๆ

แต่เรตอายุส์กลับขมวดคิ้ว "นั่นคือภูเขาศักดิ์สิทธิ์จริงหรือ"

"ทำไม มีอะไรผิดปกติหรือ" ลีฟซัยบเข้ามาถามเสียงเบา ในใจเธอก็มีข้อสงสัยแบบเดียวกัน เมืองบนท้องฟ้าดูไม่เปล่งแสงระยิบระยับ หรือหรุหรางดงามเหมือนอย่างที่เคยมีที่โบราณบรรยายเอาไว้เลย หอคอยตรงหน้าแม้จะยิ่งใหญ่โอ่อ่า ทว่าโดยรวมกลับดูมัวหม่น ขนาดตอนกลางวันยังมีดม่นไร้แสงสว่าง ไม่ต้องพูดถึงหมอกสีแดงที่แผ่คลุมอยู่เหนือเมืองเลย มันหนาแน่นเสียจนดูเหมือนเลือดชั้นๆ

"มีอะไร...อึดอยู่ในรูปพวกนั้น" เสียงของเรตอายุส์แหบลงเล็กน้อย "ข้ามองเห็นไม่ชัด แต่ของพวกนั้นดูไม่เหมือนของที่มาจากพระเจ้าเลย..."

ลีฟลันซนลุกไปทั้งร่าง คนที่มองเห็นได้ไกลที่สุดในสมาคมก็คือ

เรตอายุส์ คำพูดของเธอทำให้ลีฟรู้สึกกระวนกระวายชอบกล เสียดายที่ไลต์นั่งตามไนติงเกลไปแล้ว มิฉะนั้นคงให้เธอบินไปดูใกล้ๆ ได้

"พี่น้องทั้งหลาย! ภูเขาศักดิ์สิทธิ์อยู่ตรงหน้าพวกเราแล้ว!" ฮัคคาลา ชูมือร้องเสียงดัง "อดทนอีกนิดเดียวเท่านั้น พวกเราก็จะได้สัมผัสความเป็นนิรันดร์!"

พูดจบก็เร่งให้สโตนแบกเธอเดินต่อทันที ลีฟอยากเข้าไปห้าม แต่พอเริ่มก้าวก็ชักเท้ากลับ เธอยังจำจุดจบของเวนต์เมื่อครั้งเดือนก่อนได้ เวลานี้คำโน้มน้าวใดๆ คงไร้ความหมาย หากไม่ได้ไปเห็นด้วยตาตัวเอง อาจารย์ก็คงไม่ยอมถอดใจ

ทุกคนต่างเร่งฝีเท้า เมื่อพ้นเชิงเขาไปแล้วหิมะก็เบาบางลงอย่างน่าแปลกใจ อุณหภูมิโดยรอบเพิ่มสูงขึ้น ที่นี่คือสถานที่ต้องห้ามในตำนานและเป็นที่ยอมรับว่าไม่อาจก้าวล้ำเข้าไป ลีฟคิด แต่เวลานี้พวกเรากำลังฝ่ากรวยห่าไวนดินแดนไร้ซึ่งสิ่งมีชีวิตแห่งนี้ หากไลต์นั่งอยู่ล่ะก็ เธอจะต้องตื่นเต้นมากแน่ๆ

เมื่อหันมองกลับไป ลีฟพบว่าด้านหลังมีภูเขาสูงตระหง่านทอดตัวเรียงรายกันอยู่ราวกับสิ่งกีดขวางที่ไม่อาจข้ามผ่านได้ นั่นทำให้เธออดคิดไม่ได้ว่าหรือเพราะมีเทือกเขาสั้นวิถีกั้นขวางอยู่ สัตว์อสูรจึงไม่สามารถบุกเข้ากลางทวีปและต้องอ้อมไปทางทิศเหนือแทน

แต่ไม่ว่าจะอย่างไร หากเธอได้พบภูเขาศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ก็คงไม่ต้องระเห่ร่อนอีกต่อไป แต่นั่นก็เพียงพอแล้ว... ลีฟปล้นถอนหายใจออกมา อันที่จริงตอนที่ไนติงเกลเล่าเรื่องเกี่ยวกับเมืองชายแดนนั้นเธอเองก็รู้สึกหวั่นไหวไม่น้อยเหมือนกัน

พอเวนต์ถามว่าใครอยากจะไปกับไนติงเกลบ้าง เธอยังเกือบอดใจไม่ไหว อยากเดินออกไปชานชื่อตัวเองเสียงดัง ทว่าจนแล้วจนรอดเธอก็ไม่อาจก้าวข้ามกำแพงในใจตัวเองได้ เธอพ่ายแพ้ให้กับเงาดำจาก

อดีตที่ยังรำลึกอีกครั้ง

ลีฟสายหน้า บังคับตัวเองให้เลิกคิดเรื่องในวันวานแล้วเดินตามรอยเท้าคนในขบวน เร่งฝีเท้ารูดเข้าทุ่งกว้างสี่เหลี่ยมสลัขาว

ทว่าไม่นานนักก็เกิดเรื่องประหลาดตามมา ไม่ว่าพวกเขาจะเร่งความเร็วเพียงใด เมืองแห่งนั้นก็ดูเหมือนจะถอยหลังไปด้วยความเร็วที่เท่ากันเสมอ หลังจากเดินทางเป็นเวลาสองชั่วโมง 'ภูเขาศักดิ์สิทธิ์' ก็ยังคงลอยอยู่ท่ามกลางหมู่เมฆ ไม่ได้มีขนาดใหญ่ขึ้นหรือเล็กลงเลยราวกับว่า...ที่ผ่านมาพวกเขาไม่ได้เดินเลยสักก้าว

"ท่านอาจารย์ พวกเราพักกันก่อนดีหรือไม่ ทุกคนเริ่มเหนื่อยกันแล้ว" สโตนเสน่อขึ้น ระหว่างนี้มีการเปลี่ยนคนแบกอาจารย์ไปหลายคนแล้ว เธอคือหนึ่งในคนที่แบกอาจารย์นานที่สุด

"ไม่ได้ จะหยุดตอนนี้ได้อย่างไร!" ฮัคคาลาปฏิเสธโดยไม่แม้แต่จะคิด "พระเจ้ากำลังทดสอบพวกเราอยู่ พี่น้องทั้งหลาย หากพวกเราไม่มีปณิธานที่แรงกล้ามากพอก็ไม่มีวันไปถึงภูเขาศักดิ์สิทธิ์ได้! ห้ามหยุดเด็ดขาด พวกเราต้องเดินหน้าต่อไปจนกว่าประตูแห่งภูเขาศักดิ์สิทธิ์จะปรากฏอยู่ตรงหน้าพวกเรา!"

เมื่อเห็นว่าโน้มน้าวไม่ได้ผล ทุกคนจำต้องเดินต่อไป

ทว่าสถานการณ์ยังคงเหมือนเดิม ระหว่างเดินทางเหล่าแม่มดยังเจอสัตว์อสูรอีกสองครั้ง ครั้งที่สองเป็นพันธุ์ผสมหน้าตาประหลาดถึงสองตัว ลีฟไม่สามารถใช้หญ้าตรีงพวกมันไว้ได้นาน พี่น้องคนหนึ่งไม่ทันระวัง จึงถูกกรงเล็บแหลมคมของมันปาดคอ เลือดสดสาดกระจายเต็มพื้น

หลังสังหารสัตว์ประหลาดพวกนี้อย่างยากลำบาก ทุกคนก็พบว่าสีของท้องฟ้าเริ่มมืดลง เห็นได้ชัดว่าเป็นเวลาพลบค่ำแล้ว เมืองแห่งนั้นยังคงอยู่เบื้องหน้าพวกเขา เพียงแต่เค้าโครงของมันดูเลือนรางไปมาก

ราวกับพร้อมจะหายวับได้ทุกเมื่อ

จากประสบการณ์ที่ผ่านมา พวกเธอควรหาทำเลตั้งค่ายได้แล้ว แต่ที่นี่ไม่เหมือนเทือกเขาสินวิถี มองไปทางใดก็เห็นแต่ทุ่งราบสุดสยดสยอง ไหนจะสัตว์อสูรที่อาจโผล่มาได้ทุกขณะอีก พวกเธอไม่สามารถค้างคืนที่นี่ได้จริงๆ

"ท่านอาจารย์ พวกเราถอยกลับไปที่นี่ซึ่งเขาเกิด! ให้เรดอายส์นำทาง ให้เรดเปปเปอร์ส่องไฟ บางทีพวกเราอาจจะกลับไปถึงก่อนที่เที่ยงคืนก็ได้"

"ไม่ได้!" ฮัคคาลาร์้องเสียงดัง "พวกเราเสียเวลาทั้งปายกว่าจะเดินมาถึงที่นี่ ระหว่างทางแทบไม่ได้หยุดพัก ทุกคนเสียแรงกันไปมาก ย่อมเดินกลับด้วยความเร็วเท่าเดิมไม่ได้อยู่แล้ว พี่น้องทั้งหลาย อดทนอีกเพียงนิดเดียวเท่านั้น ถึงภูเขาศักดิ์สิทธิ์เมื่อไร พวกเราก็พักได้อย่างสบายใจแล้ว"

"แล้วเซอร์รี่เล่า" ใครบางคนเอ่ยถามพลางชี้แม่มดที่นอนสิ้นใจอยู่บนพื้น

"พวกเราไม่มีเวลาดึงนาง" อาจารย์ส่ายหน้า "ปล่อยนางไว้ที่นั่นเถอะ ผืนดินจะฝังร่างนางเอง"

ลีฟหลับตาลงอย่างทรมานใจ พี่น้องจากไปอีกคนแล้ว หากพลังของเธอแข็งแกร่งกว่านี้สักกนิด เซอร์รี่ก็คงไม่ต้องตายอยู่ในที่เปลี่ยวแห่งนี้ ไม่มีแม้กระทั่งป้ายสุสาน

ในขณะที่ทุกคนกำลังลี้ภัยจะเดินทางต่อหรือถอยหลังกลับคืนนั้น สโตนก็ร้องอย่างตกใจ "ทุกคนดูท้องฟ้าเร็ว เมืองหายไปแล้ว!"

ลีฟลืมตาเงยหน้ามองขึ้นไป เห็นท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีเทามืด หมู่เมฆซ้อนตัวอยู่ในม่านราตรี เมืองทั้งเมืองหายไปอย่างไร้ร่องรอยราวกับไม่เคยปรากฏมาก่อน

ทุกคนต่างยืนอึ้งอยู่กับที่ รอบด้านพลันเงียบสงัดจนน่ากลัว

เมืองที่ไม่มีวันไปถึง ภาพมลายาที่ลอยอยู่กลางอากาศ ล้วน
ดับสลายอย่างไร้ร่องรอยยามพระอาทิตย์หายลับจากสันเขา...

สมองของลีฟลันนี่ก็ถึงเรื่องราวการผจญภัยที่โลดนิ่งเคยเล่า
ภาพลวงตาและสนมหัสจรรย์ที่พบเห็นในทะเลกว้างเหล่านั้น เธอตัวสั้นระริก
พูดขึ้นเสียงเบาว่า "พวกเราถูกหลอกแล้ว..."

เพียงอดีตใจเธอก็ตะโกนเสียงดัง "พวกเราถูกหลอกแล้ว นั่นไม่ใช่
ภูเขาศักดิ์สิทธิ์! สิ่งที่เราเห็นคือภาพลวงตา!"

"ภาพลวงตาหรือ" ฮัคคาลาหันขวับ สีหน้าบูดเบี้ยวดูน่ากลัว
"หมายความว่าอย่างไร"

"โลดนิ่งเคยเล่าว่ามันเป็นปรากฏการณ์ที่มักเกิดขึ้นเวลาเดินเรือ
ไกลๆ เพียงแต่บนบกอาจเจอได้ไม่บ่อยนัก สิ่งที่เราเห็นเป็นเพียง
ภาพลวงตาเท่านั้น เมื่อจริงๆ อาจจะอยู่ไกลจากพวกเรามาก หรืออาจจะ
ไม่ได้อยู่ข้างหน้าเลยด้วยซ้ำ!"

"แต่อย่างน้อยนั่นก็แปลว่ามันมีอยู่จริง และจะไม่หายไปใช่ไหม"

"เอ่อ..." ลีฟเซงัก "ข้าไม่รู้"

ทันใดนั้นเรดอายส์ก็ร้องเตือน "ระวัง! มีอะไรบางอย่างกำลังมุ่งหน้า
มาทางนี้!" เธอจึงไปทางซ้ายมือของทุกคน สีหน้ายำแยอย่างเห็นได้ชัด

"สัตว์อสูรอีกแล้วหรือ" วินด์ทำท่าตั้งรับ "มากันทีตัว"

"ไม่ใช่..." เรดอายส์ถอยหลังไปสองก้าว "ข้าไม่รู้ว่ามันคืออะไร..."

ขณะที่พูดนั้นเงาดำเงาหนึ่งพุ่งจากที่ห่างไกลเข้าไปใส่เรดอายส์
ด้วยความเร็วอันน่าเหลือเชื่อ แม้จะทันเห็นเงาที่จู่โจมเข้ามา ทว่าเธอ
หลบเสียงไม่ทัน...มันไม่เหมือนกับธนู ทั้งยังเร็วกว่ามาก

เพียงชั่วพริบตาเงาดำนั้นก็พุ่งทะลุหน้าอกเรดอายส์ เกี้ยวร่างเธอ
ไปตรึงไว้กับต้นไม้ด้านหลัง

มันคือหอก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3oKV6sS>